

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Št. 21.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Velja **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v administraciji. Vredništvo in opravništvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropju na ulice. Tam se sprejema denar.

☛ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Žalostno!

(Resno premišljevanje brez šale.)

Ni je tako nestanovitne, tako minljive stvari, kakor minister. Danes je človek, kteremu se vse vklanja, vse prilizuje, jutro ga nihče več ne pogleda, le še časnikarski potepuhi kamenje za njim mečejo; danes zamore njegova beseda, njegova volja storiti vse, vničiti tega, do časti in lepih dohodkov povzdigniti unega, jutro pa je mrtva njegova roka, volja njegova brez moči, beseda brez veljave, splošno: včeraj minister, danes navaden človek, pred kterim ne leté klobuki iz glav, se ne šibijo hrbti prilizevalcev. Vsak hlapec, vsaka dekla ima štirinajst dni odloka, preden se proč dá, le minister mora iti vsako uro.

In to je žalostno! Že se je veselil vsak avstrijsk poštenjak, kteri ne vidi rad, da se narodi vedno lasajo, da bo pravde med narodi konec, da se bodo poravnali hribi in doline in nastopila ravnopravnost v Avstriji, ravnopravnost, která dá vsakemu narodu, kar mu gré, která ne stavi družega vrh družega, timveč vse v eno vrsto, kakor sinove ene in iste matere.

Hohenwart, vrli „kranjski fant“, kteremu se niso hlače tresle, če so dunajski judje in ustavoverci kakor žabe vanj kričale, je bil s pomočjo vrlih svojih pomagačev Jirečeka, Habietineka in Schaffle-ja že poravnal marsikak grič, upati je bilo, da bo odvozil tudi hrib, kteri loči Čehe od Nemcev, že je bilo težavno delo skoro dognano, kar prideta ogerski minister Andrassy (Andraž) in znani grof Beust, kteri je zarad slabih časov na Saksonskem bil sprejet kot avstrijski minister unanjih zadev, in — po Hohenwartu je!

Zdaj je zopet vse razkopano, razdjano, razdrto, Slovanom je zopet zašlo solnce; toda le za kratek čas. Andraž in Beust sta tudi ministra, nič se ne vé, kako dolgo še bosta. Le ne vriskajte in ne poskakujte, nemčurji, mažarji in drugi nespodobni ljudje, ne kažite tako javno pruskih čelad; če ne bi se utegnili pripetiti, da bi kdo po tej čeladi mahnil in ž njo vred zdrobil vam bučo, která sicer za druge ni dosti, za vas pa vendar-le nekaj vredna.

Hohenwart pa s svojimi družniki vred bo ostal drugim in nam v dobrem spominu; drugim, ker jim je pokazal pot in zobe ter jih klical na korajžo, nam pa, ker je prav kranjsk „fant“, kteri se ne boji ustavovernih in drugih „škricov“. Avstrija bo jokala še po njem ter ga klicala na pomoč, pa Bog vé, če jej bo hotel pomagati!

Dober svēt.

V Ljubljani se je ustanovila družba, koja hoče mesto olepšati in očistiti nekterih nesnažnosti. V tej družbi so skoro zgol nemčurji, med drugimi tudi znani majôr Šusters.

Res, lepa je ta misel. Ljubljana ima veliko nesnage, koja bi se morala odpraviti, da bo mesto lepše in čednejše. Gospodje! Ravno Vi zamorete največ storiti v tej zadevi. Čujte!

Kaj ko bi Vi vsi, od Šustersa do zadnjega, pobrali kopita in šli tje, kjer muh ni? —

S tem bi se Ljubljana že nekaj olepšala, ker Vi, gospodje niste ravno kinč in lepota našega mesta. Previdarite moj svēt, boste videli, da ni slab. Za ajdovco bom jaz skrbel.

„**Brencelj**,“

predsednik olepševalnega društva.

Računska naloga.

Vprašanje: Če se trinajst nemčurskih poslancev ceni na 60 goldinarjev, koliko je vreden vsak?

12!N : 1000p0

V šoli.

Učitelj nauka. Janez, povej mi, kdo bo šel v nebesa?

Janez. Slovenci.

Učitelj. Kako to?

Janez. Sveto pismo uči: „Blagor tistim, koji so preganjani in zatirani, njihovo je nebeško kraljestvo.“

Učitelj. Sv. pismo pa tudi pravi: „Blagor ubogim v duhu, njihovo je nebeško kraljestvo.“

Janez. Tak bodo pa tudi nemškutarji šli v nebesa. Potlej pa tam ne bo nič drugače.

Razne novice.

(Hudobija.) Nek lovec je imel pesa, zaradi kterega mu je bil drug lovec jako nevošljiv. Rad bi bil tega pesa iz poti spravil, pa ni vedel kako. Potoži to svemu znancu in ta mu vé pomagati. Dá mu pripomoček, koji mora pesa umoriti. Res se najde čez nekaj časa pes crknjen. Ko ga raztelesijo in preiščejo, najdejo v želodecu tisto številko ljubljanskega „Tagblatta“ v koji so bili natisnjeni govori zadnje seje ljubljanskega konšt. društva. Očitno je, da je bilo pesu zavdano.

(Previdnost.) V krojaško štacuno na Dunaji stopi gospôd in si dá pomeriti obleko. „Naredite jo“, pravi, „potem mi jo pošljite domu. Jaz sem minister.“ — „Ne zamerite, gospod“, ugovarja krojač, „prosim, da bi mi jo precej plačali.“ „Zakaj?“ vpraša gospod začuden. — „I, no, da bi bili vsaj kak služabnik, strežaj ali kaj takega, da bi imeli stanovitno službo, bi Vam z veseljem dal na upanje. Tako pa, saj veste, minister je od danes do jutri, toraj Vam res ne morem upati. Ne zamerite!“ — Taka je v Avstriji z ministri, da nimajo prav nič kredita.

(Beračija.) Na vseh Svetnikov dan sta nadlegovala na ljubljanskem pokopališči dva magistratna služabnika obiskovalce s pušicami. Menda je to začetek tistega milijona, kterega misli mestni odbor priberačiti, ker se mu ni dovolilo, da bi ga vzel na posodo.

Poročilo

zadnje seje ljubljanskega konšt. društva.

V začetku seje naznani predsednik slavnemu zboru, da je za prvo in glavno točko današnje seje skrbel gospod krčmar, kterega ima čast predstavljati in koji naznani žejnemu občinstvu, da danes piva ne bo zmanjkalo. Potem se prebere zapisnik zadnje seje, v koji se je izpilo nekaj čez dva sodčeka piva. Nekteri udje so ga še le pozneje plačali, ker so svoje mošne doma pozabili. Natakariji so dobili vsi skup 12 soldov „trinkelda“. Druge točke niso bile važne.

Seja se tedaj prične. Prvi govornik, gosp. dr. Prismoda, izpivši v naglici nekaj vrčkov, si obriše zmočene brke (klici: Dobro! Izvrstno!) in odpre svoja široka usta, iz kterih mu tekó blizo sledeče besede: „Gospodje in pivski bratje! Kakor so Čehi pokazali, ima vsaka stvar neko podlago ali fundament, toraj so krstili svoje pogoje „fundamentalne članke“. Tudi mi moramo imeti pri svojem besedovanji nekako podlago, na katero zidamo vse sklepe. Ta naša podlaga je danes, gospôda moja, pivo, rudečo-rumenkasto Kozlerjevo pivo, toraj sem si jaz že naredil podlago, koja pa ni nikdar premočna. Zatoraj zakličem na ves glas: Natakari, vrček piva! (Klici: Dobro! Izvrstno!) Ne da bi se mi, gospôda moja, učili od Čehov, kako se dela podlaga ali fundament; znano je, da znamo mi vsi dobro piti. Natakari, vrček novega! (Klici: Dobro! Izvrstno!) Gospôda moja! Naš poklic je, da vtikamo svoj nos v vsako stvar, da ni nobena stvar dobra, v katero nismo mi nosú vteknilí. Svet je bil vstvarjen brez nas, se reče, nas ni nihče prašal, kako naj bi bil ustvarjen. Toraj bi morali mi ovreči to stvarjenje sveta. Natakari, vrček je prazen! (Klici: Res je taka! Žalibog!) Toda če premislímo, da je svet vendar-le nekaj vreden, ker smo mi na njem, moramo zdaj odobriti stvarjenje svetá, dasiravno je mnogo Slovanov in druge nenemške nesnage na njem, koja pa mora biti, zato da plačuje davek, iz kterega nam teče naša plača. Natakari, nov vrček! (Klici: Dobro! Izvrstno!) Jaz tedaj stavim predlog, da se stvarjenje sveta zaradi omenjenih vzrokov odobri, da pa se zavrže stvarjenje novega svetá, kterega hoče napraviti Hohenwart po spravi s Čehi in sicer zaradi tega, ker fundament ali podlaga s Čehi ni pivo, na katero se opira vse naše besedovanje. Preden sklenem svoj govor, ne morem si kaj, da bi ne zakričal na vse grlo: Natakari, še en vrček! (Klici: Dobro! Izvrstno!)

Predlog se enoglasno sprejme in oni, ki proti glasujejo, se vržejo čez prag.

Za tem govornikom skoči kviško gosp. dr. Šema in stavi predlog:

Opiraje se na predlog svojega predpivca — ne, ptedgovornika — koji ima res kaka dva vrčka podlage več v sebi, stavim nujni predlog:

I. Hohenwart se je podstopil postati brez našega dovoljenja minister in dalje dela spravo s Čehi brez dovoljenja našega slavnega društva. Toraj naj se vstavi ta sprava in Hohenwart odstavi.

II. Predsednik našega slavnega zbora naj skrbi, da se ta sklep brž izpelje in Hohenwart kar po telegrafu odstavi.“

Druga točka: Pečenka s solato, zrezki, bržoli, svinjska pečenka s zeljem itd. se vrši brez vgovora le z rožljanjem vilic in nožev ter se zalije s pivom in vinom. Potem se prestopi od piva do vina, kar je vsem všeč. —

Na to vstane gosp. dr. Čenča, se obriše pod nosom in prične:

„Tako, kakor sem se zdaj jaz obrisal pod nosom, so se obrisali tudi Slovani, kateri so mislili dobiti pečene race, ki jih jim je pripravljaj Hohenwart. Natakár, moj maselec je prazen! (Klici: Res je!) Znano Vam bo, da je naš deželni zbor sklenil neko postavo, po kateri zgubé kujajoči se poslanci svoje poslanstvo, ako ne pridejo v zbor. Natakár, še pol maseleca! (Klici: Dobro! Le naprej!) Ta postava bi bila pravična, ako bi ne žadela ravno naših poslancev; tako pa je škodljiva. In vendar se je potrdila, se reče, cesar jo je potrdil, mi še ne, toraj ne velja, ker cesar še ni hodil k nam v šolo. Šola za cesarje nam je jako potrebna, jaz predlagam, da se napravi. Učitelji bomo mi in potem se take postavne bodo potrjevale. Za zdaj, se vé dá, moramo ovreči to postavo, ni drugače. Natakár, zdaj pa maselec!

Živahni dobro-klici sledijo govoru in ploskanje, katero se sliši, kakor da bi si vsi med seboj zaušnice pritiskali. Seja se potem konča, ker imajo že vsi dosti pivske in vinske podlage.

Druga seja, kedar bo odbor luna trkala in bo treba odstaviti novega ministra ali ovreči kako po cesarji potrjeno postavo.

Pogovori.

Jože. Kdkošén razloček je med nemčurskim in slovenskim poslancem?

Tone. Če sedi Slovenec v deželnem zboru, je poslanec, če pa sedi nemčur, je neslanec. Ta razloček je.

* * *

Jaka. Na ljubljanski gimnaziji so napravili v drugem razredu za 18 nemških ali prav za prav nemškutarških otrok nemšk oddelek. Ali se ta naprava izplača?

Tine. Se vé da ne! Toda kaj se hoče? Prej se je godilo drugače, kar se je pa še manj splačalo. Zarad 20 ali tridesetih, kateri niso hoteli biti slovenskega rodú, je bila vsa gimnazija nemška. Na Slovence se ni nič oziralo.

Jaka. Se ve da se je, glej ga no!

Tine. Kako to?

Jaka. I no, gimnazija ni bila nemška zarad onih 20 do 30 nemškutarjev, timveč zarad 600 ali 700 Slovencev. To je jasno.

Tine. Kako pa morejo potlej Slovenci tožiti, da se zanje nič ne stori, če se jim še to dá, kar ne zahtevajo!

* * *

Jože. Po čim je podoben ogerski minister grof Andrassy našim nemčurjem?

Jaka. Po nosu gotovo. Kakor nemčurji ima tako dolgega, da ga vtika v vsako stvar in je z njim razdril tudi osnovano spravo s Čehi.

Jože. Če ima tako dolg nos, se mu utegne pripetiti, da bo po nosu dobil.

Jaka. Potlej bo pa našim nemčurjem čisto podoben.

Novi ministri.

Ker že vsak list vgriba in stavlja skladnico ministrov, tudi „Brencelj“ noče zadej ostati in stopi danes pred svet s to-le gotovo originalno skladnico:

Minister notrajnih zadev: kdo drugi kakor naš Korelj II.; zakaj, se že vé.

Minister pravice: vpokojeni gospod Pajk, kateri bi Slovence in Nemce enako božal — z leskovino.

Minister kupčijstva: gosp. Mulej, kateri je v kupčiji že tako dobro vajen.

Minister nauka in bogočastja: profesor Pisker; on bo Slovence najbolj učil, po čim je „žmaht“.

Minister poljedelstva: gosp. Dežman in sicer zaradi „prokletih grabelj.“

Denarni minister: Beust; on najbolj vé, kako se dolgovi — plačujejo.

Ministerstva predsednik: „Brencelj“ sam, kajti na čelo tacega ministerstva ne gre drugi, kakor — „Brencelj“.

Toraj bo novo ministerstvo to-le: Wurzbach-Pajk-Mulej-Pisker-Dežman-„Brencelj.“

Sklanjanje.

Kedar bo šla kamela skozi uho šivanjke, se bo prof. Pisker spreobrnil.

Kedar bo šla kamela skozi uho prof. Piskra, se bo šivanjka spreobrnila.

Kedar bo šel prof. Pisker skozi uho šivanjke, se bo kamela spreobrnila.

Kedar bo šel prof. Pisker skozi uho kamele, se bo šivanjka spreobrnila.

Kedar bo šla šivanjka skozi uho kamele, se bo prof. Pisker spreobrnil.

Kedar bo šla šivanjka skozi uho prof. Piskra, takrat — no, takrat se bo pa že spreobrnil.

Kurzi.

Stan vrednosti	
Delnice nemčurske prevzetnosti po 100 gold.	+ 250
Posojilo ljubljanskega mesta, po 1000 gold.	- 1000
Andrassy-jeve srečke, po 100 gold.	+ 200
Beustove srečke po 100 gold.	- 200
Nada Slovencev do boljših časov	+ 000-1
Delnice ustavovernežev, prej nič vredne	+ 180
Sprava s Čehi	-

Ogri na konji. Po Hohenwarthih se malo praša. Dežmanovci vkljub vgodni situaciji vedno padajo. Tudi Slovenci ne morejo kviško. Dobri ministri se zelo išejo, pa jih ni na trgu. Ustavoverni se zelo ponujajo, a malo kupujejo. Giskra in Herbst nekoliko poskočila. Nemški deklaranti zarad slabe robe skoro brez vrednosti. Poljaki se zelo iščejo. Česki deklaranti so obdržali prejšnjo ceno, pa jih ne bo na dunajski trg, dasiravno bi jih radi imeli po vsaki ceni. Brenceljnove je malo, ker že zmrzuje.

Veselje ljubljanskih nemčurjev, ko so zvedeli, da je Hohenwart padel.

Dolfi protestira !!

Dolfi, kateri je v Ljubljanskem mestnem odboru zajec pri bobnu, je tekal po šolah in našel, da ni prav, da se v nekterih ljubljanskih šolah uči v slovenskem jeziku. Ker je Dolfova zelo prazna glava na hitrih rožicah, in ker ima v ustih jako gibčen jeziček, je tekel tožit svojemu mojstru Dežmanu, da to ni prav. Potem čenča v mestnem zboru, kakor vé in zna, in spravi na dan protest ali ugovor zoper to postavo. Jemnasta! Dolfi protestira! Kaj bo pa Ančika rekla? Kdor še ni slišal uši kašljati, naj gre na „rotovž“.

Dolfi.

Zakaj se čmeriš, da je slovenski jezik v prvi in drugi šoli vpeljan? Ali so te mar dali v slovenski oddelek?

Vsim prijateljem nemčurjem in ustavovercem na znanje, da je šel

Beust Reich
grof Beust,

večletni slabi zdravnik bolne Avstrije,

vsled svoje napačne narave in slabega postopanja rakom žvižgat.

Padel je v jamo, katero je skopal drugim.

Truplo njegovo bo počivalo v poslopji avstrijskega poslanca na Angležkem.

Bog nam daj večni mir in pokoj pred njim in luč razuma naj mu vsaj zdaj posveti!

Naznanilo.

Častno meščanstvo

se neprenehoma podeljuje. Kdor se hoče zanj oglašiti, mora dokazati, da je bil že kje zaprt, da je narodom in državi škodoval. Prednost imajo tuji pritepenci, kateri so bili že povsod zapodeni.

Več o tem se zvé

na rotovžu
na „rotovžu“ v Ljubljani.

Tisti gg. naročniki, kateri vkljub opominjevanja še niso poslali naročnine, se zadnjikrat silno prosijo, da to brž storé. „Brenceljnu“ denar ne raste iz peresa, tudi nima kokoši, ktera bi cekine nesla.